

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklesiastikē Istorìa

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

XXI. Quòd Alexandrinorum Ecclesiae tertius praefuit Cerdo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

labore victum compararent. Simulque manus ostendere ceperunt, duritiam cutis, impressumque altè manibus callum ex laboris assiduitate, in testimonium operis sui proferentes. Postremò interrogati de Christo & de regno illius, cuiusmodi id esset, & quando, quibusve in locis appariturum: responderunt non huius mundi nec terrarum imperium illud esse, sed angelicum & caeleste, quod in fine seculorum futurum esset, tunc cum Christus adveniens cum gloria, vivos simul & mortuos iudicabit, & unicuique operum suorum mercedem tribuet. His auditis, Domitianus nihil adversus illos asperius decrevit: sed vilitatem hominum aspernatus, liberos abire iussit; missoque edicto persecutionem adversus ecclesiam commotam compescuit. Illos verò ad hunc modum dimissos, ecclesiis posthac præfuisse narrant, utpote Christi martyres simul ac propinquos; & pace demùm ecclesiæ reddità ad Trajani usque tempora vitam perduxisse. Hæc quidem Hegesippus. Sed & Tertullianus de Domitiano ita scribit. Tentaverat & Domitianus, portio Neronis de crudelitate. Sed quia & homo, facile ceptum repressit, restitutis etiam quos relegaverat. Post obitum verò Domitiani qui per annos quindecim Imperium tenuit, cum Nerva in ejus locum successisset, Domitiano quidem omnes honorum titulos abrogari Senatus decrevit: iis verò qui injuste ab illo deportati fuerant, reditum in patriam, & sua cuique bona restitui: quemadmodum refertur ab iis qui rerum tunc temporis gestarum historiam condiderunt. Tunc igitur & Joannem Apostolum insulari exsilio liberatum, suum in urbe ephelo domicilium postliminio recepisse, Vestustiorum nobis tradidit fides.

Α εργασίας έναπολυπωθέντας επί των ιδίων χειρών τύλους παρειαίας. ερωτηθέντας ὅτι αὐτοὶ χεῖρας καὶ τῆς βασιλείας αὐτῆς, ὅ ποία τις ἐστὶ καὶ πότε καὶ ποῖ φανησομένη, λόγον δοῦναι, ὡς καὶ κοσμικὴ μὲν ἐστὶ ἀπίστος, ἐπερὲνιος ὅ καὶ ἀγγελικὴ τυγχάνει, ἐπὶ σωθελία τῆς αἰωνίου χρησομένη, ὁπνίκα ἐλθὼν ἐν δόξῃ κροῦζώνας καὶ νεκρῶν, καὶ ἀποδώσει ἐκάστω κατὰ ἐπιτηδεύματα αὐτῶν ἐφ' οἷς μὴ ἐν αὐτῶν κατεγνωκότα Ἰσὶν Δομετιανόν, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐν ἐλευθερίᾳ κατὰ φρονησάντα, ἐλευθέρως μὲν αὐτὸς ἀνεβῆναι, κατὰ παρὰ τὴν διαστροφῆς αἵματος τὸν κατὰ τῆς ἐκκλησίας διωγμὸν τῶν ὁπολυθῆντας, ἠγήσατο τῶν ἐκκλησιῶν, ὡς ἀνδρῶν μαρτυρῶν ὁμοῦ καὶ ἀποχρησῶν ὄντας τῶν Κυρίων. ἤγμεν τε εἰρηνης, μέχρι Τραιανῶν ὡς ἀμείνων αὐτῶν τῶν βίῳ. Ταῦτα μὲν ὁ Ἡγήσιππος. ἔμνην ἀλλὰ καὶ ὁ Τερτυλλιανὸς ὅτι Δομετιανὸς τοιαύτην πεποιθήσασθαι μνήμην. πεπεισάκει ποτὶ καὶ Δομετιανὸς ταῦτο ποιεῖν ἐκείνῳ, μέρῳ τῶν τῆς τῶν Νερῶν ὁμοιότητι. ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν ἔχων πὶ σωθῆσας, τάχις ἐπαύσατο, ἀνακαλεσάμενος καὶ ἐς ἑξήλακει. μὴ ὅτι Δομετιανὸν πεντεκαίδεκα ἔτεσιν ἐπικρατίσασθαι, Νερῶν τὴν δὲ χεῖρην διαδέξαμενος, καθαιρεθῆναι μὲν τὰς Δομετιανῶν ἡμᾶς, ἐπαυθῆναι ὅ ἐπὶ τὰ οἰκεία μὴ τῶν καὶ τὰς ἐστίας ἀπολαβεῖν τῶν ἀδίκως ἔξεληλαμένους, ἢ Ῥωμαίων σύγκλητος βεβλήσθαι ἡσφίξασθαι ἰσορροῦν οἱ γραφῆ ταῦ καὶ τῶν χρόνων ὡς ἀδύνατος. τότε δὲ ὄντων καὶ τὸν Ἀπόστολον Ἰωάννην ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν νῆσον φυγῆς, τὴν ἐπὶ τῆς Ἐφέσου διατριβὴν ἀπειληθέναι, ὅ τῶν παρ' ἡμῖν δεχαιῶν ὡς ἀδίδωσι λόγῳ.

CAPUT XXI.

Quemadmodum Alexandrinorum Ecclesia tertius præfuit Cerdo.

POST hæc defuncto Nerva, qui paulo plusquam anni spatio regnaverat, Trajanus Imperium obtinuit. Hoc primum adhuc principatus annum agente, cum Avilius qui per tredecim annos Alexandrinam rexerat ecclesiam, mortuus esset, in ejus locum successit Cerdo. tertius hic ab Anniano ejus civitatis antistes fuit. Eodem tempore adhuc Clemens Romanæ ecclesiæ præfidebat, qui

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ΄.

Ὡς τῆς Ἀλεξανδρίων ἐκκλησίας τετάρτῳ ἦν εἶται Κέρδων.

ΜΙΚΡῶν ὅτι πλέον ἐμαυτῶ βασιλεύσαντος Νερῶν διαδέχεται Τραιανός. ἔδὲ τῶν πρῶτον ἔθος ἦν, ἐν ᾧ τῆς κατὰ Ἀλεξανδρίων πορρωτάτης Ἀβίλιον δέκα πρὸς τρισὶν ἔτεσιν ἠγῆσάμενος, διαδέχεται Κέρδων. τῆς τῶν αὐτῶν μὴ τὸν πρῶτον Ἀννιανὸν πρὸς τὴν ἐν τῷ τῶν Ῥωμαίων εἰσέπαι Κλήμης ἠγῆται τῆς τρίτου καὶ αὐτὸς ἐπέχων τῶν τῆς μὴ Παύ-

TRAIANUS.

λον τε καὶ Πέτρον ἐπισκοπιδιότων βαθμόν. Α
 Λίνου ὁ πρῶτος, καὶ μετ' αὐτὸν Ἀνεγκλητος.

& ipse tertius à Paulo ac Petro inter
 Episcopus ejus urbis promotionis ordi-
 ne numeratur. Primus enim fuit Linus
 secundus Anencletus.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ΄.

Ὡς τῆς Ἀντιοχείας δεύτερος Ἰγνατίου.

Ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπ' Ἀντιοχείας Εὐοδίου πρῶ-
 τε καὶ ἀνδρός, δεύτερος ἐν τοῖς δηλα-
 μένοις Ἰγνατίου ἐγνωρίζετο. Συμεὼν ὁμοίως
 δεύτερος μετ' αὐτὸν Ἰσάριος ἡμῶν ἀδελφόν,
 τῆς ἐν Ἱερουσολύμοις ἐκκλησίας κατὰ τέταρ-
 τὴν λειψεργίαν εἶχε χειρισμένον ἦν.

CAPUT XXII.

De Antiochenorum Ecclesia secundus Antistes
 fuit Ignatius.

Pud Antiochiam vero defuncto
 Evodio, qui primus ejus loci con-
 stitutus fuerat Episcopus, secundus
 tum maximè florebat Ignatius. Hie-
 rosolymis quoque Symeon, secundus
 post Jacobum Servatoris nostri fra-
 trem, eodem tempore administratio-
 nem ecclesiæ susceperat.

Huc referet
 Niceph.
 c. 1. 3.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ΄.

Ἱστορία τοῦ Ἰωάννου Ἐβανγελιστοῦ.

Ἐπὶ τέτοις καὶ τῶν Ἀσιαῶν ἐπὶ τῷ βίῳ
 ἀπολειπόμενος, αὐτὸς ἐπέειπεν ὅτι ἡγά-
 πα ὁ Ἰησοῦς, Ἀπόστολος ὁμοῦ καὶ Εὐαγγελιστὴς
 Ἰωάννης, τὰς αὐτοῦ διέτριπεν ἐκκλησίας, διὰ
 τῆς καὶ τῶν νῆσον μετ' αὐτὸν Δομετιανῆ τελευ-
 τῶν ἐπανελθὼν φυγῆς, ὅτι ἦ εἰς τέταρτος ἐπὶ τῷ
 βίῳ ᾤοντο, ἀπόχη δὲ διὰ δύο πρῶτα αὐτῶν
 τὸν λόγον μαρτυροῦν. πρῶτος δ' εἰς εἰς ἔτοι-
 μής ἐκκλησιαστικῆς πρεσβυτείας ὀρθοδόξιας.
 εἰ δὲ ἄλλοι εἰσηναῖος καὶ Κλήμης ὁ Ἀλεξαν-
 δρεὺς. ὧν ὁ μὲν πρῶτος ἐν δευτέρῳ τῶν
 πρῶτος αἰεσίσει, ὡς ἐπὶ γραφῆν λέξω,
 καὶ πάντες οἱ πρεσβύτεροι μαρτυροῦσιν, οἱ καὶ
 τὴν Ἀσίαν Ἰωάννη τῷ τῷ Κυρίῳ μαθητῇ
 Συμβεβληκότες, ᾧ δαδεδωκεν τὸν Ἰωάν-
 νην. παρέμεινε γὰρ αὐτοῖς μέχρι τῶν Τραια-
 νῆ χρόνων. καὶ ἐν τῷ τῷ τῆς αὐτῆς ὑποθέ-
 σεως ταῦτο τέτο δηλοῖ δια τέτων. ἀλλὰ
 καὶ ἡ ἐν Ἐφέσῳ ἐκκλησία ὑπὸ Παύλου
 μὲν τεθεμελιωμένη, Ἰωάννης δ' ᾧ δαδεδωκεν
 αὐτοῖς μέχρι τῶν Τραιανῆ χρόνων,
 μαρτυροῦσιν ἀληθῆς ἐστὶ τῆς τῶν Ἀποστόλων πα-
 ραδόσεως, ὅτι Κλήμης ὁμοῦ τὸν χρόνον ἐπιστη-
 μιν ἀρῶν καὶ ἰστορίαν ἀναγκαιοτάτην οἷς τὰ
 καλά καὶ ἐπαφελῆ φίλον ἀκείνῳ, ᾧ δαδεδωκεν,
 ἐν ᾧ τῆς ὁ Ἰσάριος πρῶτος ἐπέγρα-
 ψεν αὐτῷ συγγραμμάτων ἢ ἀναγνωθῆ
 ὡς ἐπὶ ἔχουσιν καὶ αὐτῶν τὴν γραφὴν ἀκεί-
 στον μῦθον ἢ μῦθον, ἀλλὰ οἷον λόγον, ᾧ δα
 Ἰωάννης τῷ Ἀποστόλῳ ᾧ δαδεδωκεν, καὶ

CAPUT XXIII.

Narratio de Joanne Apostolo.

Idem temporibus in Asia Apostolus
 ille & evangelista Joannes quem Je-
 sus præcipue dilexerat, adhuc in vivis
 agens ecclesias regionis illius guberna-
 bat, post Domitiani mortem reversus
 ab exilio quod in insula pertulerat.
 Quod autem Joannes ad hæc usq; tem-
 pora pervenerit, duorum testium au-
 thoritate probare sufficiet. Sunt porro
 hi testes fide dignissimi, quippe qui re-
 det semper Catholicaq; doctrinæ pro-
 pugnatore extiterint. Irenæum dico
 & Clementem Alexandrinum. Quo-
 rum prior in secundo adversus hæreses
 libro ita scribit: et omnes, inquit, Pres-
 byteri qui cum Joanne Domini Disci-
 pulo in Asia familiariter versati sunt, ita
 sibi à Joanne traditum esse testantur.
 Vixit enim apud illos usque ad tempora
 Trajani. In tertio quoque ejusdem op-
 eris libro, id ipsum declarat his verbis:
 Sed & ephesina ecclesia, quæ à Paulo
 quidem fundata est, Joannem verò us-
 que ad Trajani tempora habuit præsi-
 dentem, testis locupletissima est Apo-
 stolice traditionis. Clemens autem in
 eo libro quem inscripsit, Quisnam di-
 ves salutem possit consequi, simul &
 tempus ipsum designavit, & narra-
 tionem quandam adjunxit imprimis
 necessariam iis præsertim, quos re-
 rum honestarum atque utilium com-
 memoratio delectat. Sumpto igitur
 in manus libro, recita mihi historiam
 quæ sic habet: Aufsculta, inquit, fabu-
 lam: immò non fabulam, sed verissi-
 mam historiam de Joanne, quæ nobis
 fideliter tradita & memoriæ studiosè

Vide Ni-
 cephori
 1. c. 11.
 2. c. 42.

